

РЕШЕНИЕ

№ 812

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на шестия юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Алина К. Т.ова
като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело №
20221100900600 по описа за 2022 година

СГС е сезиран с искова молба от Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония-Скопие, с която е предявен срещу „СК 13 Х-и.“ АД-в несъстоятелност иск с правно основание чл.694 ал.2, т.1 ТЗ за установяване съществуването в полза на ищеца на вземания срещу ответника /длъжник в несъстоятелността/ в размер от 2 836 621,92 лв. Твърди се от ищеца, че е сключил с ответника длъжник договор за строителство N 1074/1 от 17.07.2013 г., по който е уговорен срок за изпълнение 04.09.2017 г., а към м.09.2019 г. срокът на действие е бил продължен по взаимно съгласие чрез конклюдентни действия. Поддържа се, че и началният срок на вземането за неустойка също е изтеглен във времето, доколкото е необходимо да се премине през процедура с участието на трето лице – инженер по FIDIC, а тази процедура е започнала след средата на м.10.2019 г. Сочи се, че вземането е възникнало след датата на откриване на производството по несъстоятелност, поради което е предявено по реда на чл.688 ал.3 ТЗ. Освен това според ищеца за отношенията с ответника длъжник следва да се прилага правото на Северна Македония – чл.260 ал.1 ЗЗ и уговорката за максимален размер на неустойката от 15 % от цената на договора /9 399 754,82 ЕВРО/, а съгласно т.2.5 от Общите условия на FIDIC за активиране на вземането за неустойка е необходимо да се изпрати известие до длъжника, че счита, че са налице условията за плащане на неустойка за забава, след което инженерът е длъжен да предприеме действия по т.3.5 и да определи или да потвърди сумата, която възложителят има право да поиска да му бъде платена от длъжника изпълнител. Инженерът е длъжен да уведоми и двете страни за всяко свое решение. Дори и да се приеме, че забавата е възникнала към 04.09.2017 г., преди изпълнението на процедурите по т.2.5 и т.3.5 от ОУ на FIDIC, вземането за неустойка не е активирано и не е годно за защита. Вземането за неустойка е възникнало едва на 07.02.2020 г. – след решението на инженера.

Следва да се отчете, че последният акт за извършени и приети работи е от 02.09.2019 г., а към 14.10.2019 г. ищецът не е предявил вземането си за неустойка. На 23.12.2019 г. ищецът е уведомил ответника длъжник, че претендира неустойка от 1 450 341,67 ЕВРО и е поискал от инженера да предприеме действия по т.3.5 от Общите условия за определяне размера на неустойката. С писмо от 07.02.2020 г. инженерът е уведомил страните по договора за взетото от него решение, според което е налице забава за периода 04.09.2017 г. – м.11.2019 г. и е определен размер от 1450 341,67 ЕВРО, след което ищецът има право да претендира вземането за неустойка и на 28.02.2020 г. е предявено вземането пред синдика, т.е. вземането е възникнало повече от година след откриване на производството по несъстоятелност. Излагат се съображения, че вземането за натрупаната неустойка през периода 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г. не е погасено по давност, доколкото дейността на ответника е прекратена на 28.11.2019 г. Според ищеца на 13.02.2020 г. е бил уведомен по реда на чл.54 от Регламент 2015/848, а срокът за предявяване на вземането изтича на 13.03.2020 г., а в ТР на Северна Македония, в който е вписан клонът на ответника не е вписано решението за откриване на производство по несъстоятелност до 09.10.2020 г., а ищецът не е бил уведомен по реда на сключения договор за правна помощ за откритото производство по несъстоятелност. Иск се от ищеца да се признае, че в негов полза съществува вземане срещу ответника в размер на 2 836 621,92 лв. – неустойка за забава по т.8.7. от Общите условия.

Синдикът е подал писмен отговор, с който оспорва предявения иск с възражението, че вземането не е предявено в законоустановения срок. Сочи се, че временният синдик Р.Т. е уведомила ищеца на 15.12.2018 г. за откритото производство по несъстоятелност. Според синдика писмото на инженера от 07.02.2020 г. не може да се приеме за отлагателно условие за пораждане на вземането за неустойка. Сочи се, че договорът е развален, поради което ищецът няма право на вземане за неустойка. На 04.04.2018 г. ищецът е сключил договор с „А.Ц.“ ДОО, по който са възложени работи, които са предмет на процесния договор.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва предявения иск с възражението, че е недопустим, защото липсва яснота относно периода на забавата. Оспорва се действието на договора да е било продължено чрез конклюдентни действия, а последното споразумение за продължаване на срока е сключено на 17.07.2013 г. и предвижда срок от 46 месеца. Освен това за ответника е възникнала невъзможност за изпълнение, защото на 28.11.2019 г. е постановено решение за прекратяване на дейността му и е обявен в несъстоятелност. Излагат се съображения, че началният ден на неустойката за забава е 04.09.2017 г., когато е настъпил уговореният срок на изпълнение, а след тази дата не е сключено споразумение за продължаване на срока. Сочи се, че възникването на вземането за неустойка не е обусловено от решението на инженера. Поддържа се, че Регламент 2015/848 не е приложим, както и че ищецът е бил уведомен на 27.11.2018 от синдика Топчиева за откритото производство по несъстоятелност. Сочи се, че е налице висящо дело по предявен от ищеца иск за сума по банковата гаранция и че изходът следва да се зачете.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявения иск с довода,

че вземането за неустойка е възникнало след откриване на производството по несъстоятелност на ответника и е натрупано през периода 01.07.2019 г. -28.11.2019 г. Сочи се, че едва на 13.02.2020 г. ищецът е бил уведомен за откритото производство по несъстоятелност, а уведомлението от синдика Топчиева създава усещането, че длъжникът е поставен в особена процедура. Излагат се съображения за продължен срок на договора и че до м.08.2019 г. ищецът не е могъл да претендира вземане за неустойка поради продължаване срока на договора.

Ответникът е подал допълнителен отговор, с който поддържа оспорването на иска с довода, че искът е недопустим, защото не е установена идентичност между предявеното вземане в производството по несъстоятелност и вземането, предмет на установителния иск. Поддържа се становището, че забавата започва да тече от крайния срок на договора, а не от решението на инженера.

На основание чл.694 ал.4 ТЗ на страната на ответника е конституиран кредиторът „Уникредит Булбанк“ АД.

Представен е договор N 1074/1 от 17.07.2013 г., от който се установява, че между ищеца и ответника е възникнало облигационно правоотношение, по което ответникът по възложение на ищеца е поел задължението да изпълни строителни работи по обновяване на железопътната линия по отсечката „Ногаевци – Неготино“, а ищецът в качеството на възложител е поел задължението да плати възнаграждение в размер на 9 668 945,07 ЕВРО. Към договора са съставени приложения. Уговорен е срок на изпълнение на възложените работи до 04.09.2017 г. – съгласно приложение N 7 от 23.12.2016 г., което има качеството на допълнително споразумение /анекс/ към договора – 46 месеца от започване на изпълнението /04.11.2013 г./.

Представени са Общи Условия.

Представен е закон за договорните отношения, приложим в Република Северна Македония, който по смисъла на чл.93 ал.1 КМЧП е приложимото по избор на страните чуждо материално право.

Представено е електронно писмо от 19.12.2018 г. на Р.Т., която е била временен синдик на ответника, с което е уведомила ищеца, че с решение от 16.07.2018 г. по т.дело N 8269/15 г. на СГС е открито производство по несъстоятелност по отношение на ответника.

С електронно писмо от 19.12.2018 г. ищецът е потвърдил получаването на изпратеното от синдика електронно писмо.

Представено е електронно писмо от 15.12.2018 г., с което ответникът е поканил синдика за провеждане на среща на 19.12.2018 г., на която да се обсъди прекратяването на договора на основание чл.15 от ОУП – по инициатива на възложителя.

Представен е доклад от 21.11.2018 г. на Р.Т. -временен синдик на ответника и отчет; молба от 31.07.2018 г.

Представено е искане от 07.05.2018 г., с което ищецът е поискал от „Уникредит Булбанк“

АД да плати сумата от 939 975,48 ЕВРО. В искането ищецът е декларирал, че изпълнителят /ответник/ е в неизпълнение на задълженията по процесния договор.

С писмо от 12.06.2018 г. „Уникредит Булбанк“ е продължил срока на банковата гаранция до 30.10.2018 г.

С писмо от 03.09.2019 г. „Уникредит Булбанк“ е продължил срока на банковата гаранция до 31.12.2019 г.

Представен е препис от молба на ищеца от 28.02.2020 г., с която е предявил в производството по несъстоятелност вземане срещу ответника в размер на 2 836 621,02 лв. – неустойка за забава по чл.8.7 от Общите Условия по Приложение N 1 към процесния договор, натрупана през периода 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г. - последните 150 дни преди решението от 28.11.2019 г. по т.дело N 8269/15 г. на СГС за обявяване на ответника в несъстоятелност и прекратяване на дейността му.

Представени са отчет от 02.01.2020 г. на И. Д. – синдик на ответника, отчет от 03.02.2020 г., отчет от 04.03.2020 г., протокол от Събрание на кредиторите на ответника от 26.11.2019 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е иск с правно основание чл. 694 ал.2, т.1 ТЗ.

Предявеният иск е процесуално допустим, защото исковата молба е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.694 ал.6 ТЗ, започнал да тече от 18.03.2022 г., когато е обявено в ТР определението от 18.03.2022 г. на съда по несъстоятелността по т.дело N 8269/15 г. на СГС, с което е оставено без уважение подаденото от ищеца възражение по чл.690 ТЗ. С исковата молба ищецът е предявил за установяване вземане за неустойка в размер на 2 836 621,92 лв., произтичаща от клаузата на т.8.7 от Приложение N I към договор за строителство N 1074/1 от 17.07.2013 г., а това вземане е идентично с предявеното в производството по несъстоятелност с молба вх.N 27150/28.02.2020 г.

С молбата за предявяване на вземане вх.N 27150/28.02.2020 г. е заявено от ищеца в качеството на кредитор вземане за неустойка, начислена за периода 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г., а именно този период е въведен на стр.13-та от исковата молба като фактическо основание на иска по чл.694 ал.2, т.1 ТЗ /решение № 85/1.09.2017 г. на ВКС по т.д. № 2286/2015 г., I Т.. О., ТК, решение № 44 от 25.05.2017 г. по т.д. № 407/2016 г., Т. К., I Т. О. на ВКС определение № 706 от 23.07.2012 г. по ч.т.дело № 453/2012 г. на ВКС/.

Предявеното от кредитора вземане има характер на вземане, за което е приложимо правилото на чл.688 ал.3 ТЗ, защото по твърдения в исковата молба неустоечното вземане е възникнало на 07.02.2020 г., а се е натрупало от 01.07.2019 г. до 28.11.2019 г. В този случай предмет на иска е вземане, което по твърдения е възникнало след датата на откриване на производството по несъстоятелност -18.07.2018 г. След като по твърдения на ищеца

процесното вземане е възникнало след датата на откриване на производството по несъстоятелност, за неговото предявяване не следва да се прилагат сроковете по чл.685 ал.1 и ал.688 ал.1 ТЗ. Тези срокове се прилагат само по отношение на вземане, възникнало преди датата на откриване на производство по несъстоятелност, но по твърдения на ищеца вземането му е възникнало след тази дата. В този смисъл съдът намира, че Регламент 2015/848 не следва да се прилага, доколкото изискването по него за уведомяване на „чуждестранния кредитор“ има за цел да се предостави възможността да се спазят сроковете по чл.685 ал.1 и ал.688 ал.1 ТЗ за предявяване на вземането – чл.55, т.6, вр. с чл.54 от Регламента, а за вземане по чл.688 ал.3 ТЗ не е предвиден преклузивен срок.

За пълнота на изложението следва да се спомене, че позоваването от ищеца на Регламент 2015/848 е неоснователно. Вземането на кредитора, който е с регистрация в РСМ, гр.Скопие, не попада в приложното поле на Регламент N 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20.05.2015 г., поради което правилата на чл.53, чл.54, чл.55 и чл.24 не намират приложение. Това е така, защото този кредитор няма качеството „чуждестранен кредитор“ по смисъла на чл.2, т.12 от Регламента. В нормата на чл.2, т.12 от Регламента е дадено легално определение на понятието „чуждестранен кредитор“ - „чуждестранен кредитор“ е кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище **се намира в държава членка**, различна от държавата на образуване на производството“. Кредиторът е със седалище в РСМ, която не е държава членка на ЕС. Седалището кредитора не се намира в държава членка на ЕС, поради което той няма качеството на „чуждестранен кредитор“ по смисъла на чл.2, т.12 от Регламента и за него не следва да се прилагат правилата на Регламента.

Ответникът има регистриран клон в РСМ, а по партидата на неговия клон на 09.01.2020 г. е вписано откриването на производството по несъстоятелност, но това обстоятелство е ирелевантно, защото кредиторът е заявил период на вземане с начало от 01.07.2019 г., а по отношение на това вземане сроковете по чл.685 и на чл.688 ал.1 ТЗ са неприложими.

Позоваването от ищеца на сключения между Република България и РСМ договор за правна помощ е неоснователно, доколкото този договор не поражда задължения за синдика или за съда по несъстоятелността да уведомяват кредитор с регистрация в РСМ за откритото производство на длъжник със седалище в Република България.

По същество. Според съда искът е неоснователен, защото в полза на ищеца не съществува вземане за неустойка, натрупана през периода 01.07.2019 г. -28.11.2019 г. През този период е налице забава на ответника, но не по отношение на непаричното задължение за изработка, което е въведено от ищеца като **основание** за начисляване на претендираната неустойка, а е налице забава по отношение на парично задължение – чл.617 ал.2 ТЗ. Освен това – вземане за неустойка по процесния договор не се е натрупвало през периода 01.07.2019 г. - 28.11.2019 г., защото то е било натрупано до 01.02.2018 г., а след тази дата не е налице основание да се начислява неустойка.

В молба вх.N 27150/28.02.2020 г., с която ищецът по реда на чл.688 ал.3 ТЗ е предявил неустоечното вземане в производството по несъстоятелност, изрично в т.12 е повдигнато

фактическото твърдение, че ответникът е в забава от 04.09.2017 г., когато е изтекъл срокът за изпълнение на задълженията по договора. Тези негови фактически твърдения кореспондират с постигнатото съгласие в приложение N 7 от 23.12.2016 г., което има качеството на допълнително споразумение /анекс/ към договора, според което срокът за изпълнение на възложените по договора работи е 46 месеца от започване на изпълнението /04.11.2013 г./, т.е крайният срок и падеж на поетото от ответника непарично задължение за изработка е **04.09.2017 г.**

От страна на ответника не се оспорва, че към 04.09.2017 г. възложените по договора работи не са били изпълнени в цялост, поради което съдът намира, че от 05.09.2017 г. ответникът е в забава – налице е „закъснение с изпълнението“ по смисъла на чл.259 ал.2, вр. с чл.262 ал.4 от Закон за облигационните отношения на РСМ. Вземането за неустойка по т.8.7 от Приложение N I към договора е започнало да се начислява от 05.09.2017 г., защото 05.09.2017 г. е първият ден на забавата, настъпила след изтичане на крайния срок. Вземането за неустойка, дължима поради „закъснение с изпълнението“, възниква от 05.09.2017 г. - след настъпване на крайния срок, защото преди 05.09.2017 г. ответникът длъжник не е в забава /не е налице „закъснение“/ по отношение на непаричното задължение за изработка.

Неустоечната клауза по т.8.7 от Приложение N I предвижда размер на неустойката от 0,1 % на ден забава, но не повече от 15 % от стойността по договора. Общата стойност на договора е 18 910 812,83 лв., а максималният размер на неустойката от 15 % възлиза на 2 836 621,92 лв. Максималният размер на неустойката от 15 % е натрупан за период на забава с продължителност от 150 дни /150 x 0,1 %/. Следователно вземането за неустойка в максимален размер от 2 836 621,92 лв., представляваща 15 % от цялата стойност на работите по договора, е възникнало по основание на 05.09.2017 г., а по размер се е натрупало до 01.02.2018 г. - 150 дни от 05.09.2017 г.

При тези факти съдът намира, че вземането за неустойка в максимален размер от 15 % е започнало да се начислява от 05.09.2017 г. и е достигнало максималния размер от 2 836 621,92 лв. на 01.02.2018 г. След достигане на максималния размер на неустойката – на 01.02.2018 г., неустойката спира да се начислява, защото тя е изпълнила своята обезщетителна функция / в подобен смисъл са **решение № 106 от 10.12.2020 г. по т.д. № 1632/2019 г., Т. К., I Т. О. на ВКС**, както и **решение № 200 от 23.12.2019 г. по гр.д. № 3779/2018 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/**. Неустоечното задължение в максимален размер от 15 % от стойността на договора е достигнало своята горна граница на 01.02.2018 г., поради което в полза на ищеца не съществува неустоечно вземане за заявления от него период 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г.

Тезата на ищеца, че неустойката е започнала да се натрупва от 01.07.2019 г., не се споделя от съда, защото кредиторът при уговорен размер на неустойка от 15 % няма право на избор за периода на своята претенция. Периодът на този вид неустойка обхваща първия ден на забавата, а неговата крайна дата е денят, до който е достигнат максималният размер от 15 % - 01.02.2018 г. Следва да се спомене, че ищецът се позовава на решение на инженера от 07.02.2020 г., а в него се сочи, че периодът на забавата е започнал да тече след 04.09.2017 г.

Съдът намира, че възникването на вземането за неустойка не е обусловено от изпращане на уведомление на инженера от 07.02.2020 г. Клаузите на т.2.5 и т.3.5 от Общи Условия към Договорни условия за строителство във връзка със строителни и инженерни работи по проект, осигурен от възложителя, се прилагат по отношение на обезщетително плащане **за недостатъци** по изработката, но претенцията на ищеца по молбата по чл.688 ал.3 ТЗ, поддържана с исковата молба /т.4.1.2; т.6.1.2/, е основана на фактическото твърдение за забава – „компенсация за забавяне на работата“, а не на твърдение за недостатъци. Освен това – процесната неустоечна клауза по т.8.7 от Приложение N I, от която ищецът извежда основанията на претендираното вземане, е уговорена само за обезщетение/компенсация на вредите от забавата - „компенсация за забавяне на работата“, която се изчислява се на ден забава. Неустойката по т.8.7 от Приложение N I не е уговорена за обезщетение на вреди от недостатъци, поради което не е необходимо да се взема решение от инженера.

От страна на ищеца се сочи, че с конклюдентни действия действието на договора е продължено и след 04.09.2017 г., след която дата ответникът е продължил да изпълнява със закъснение своите задължения. Доколкото ищецът в качеството на кредитор по договора за изработка не е развалил договора поради неизпълнение, договорната връзка продължава да съществува и след 04.09.2017 г. с породените права и задължения за страните, но не е заличен фактът на изпадане на ответника в забава и започналото от 05.09.2017 г. натрупване на неустоечно вземане, достигнало максималния размер на 01.02.2018 г. Тук следва да се спомене, че по делото не са представени доказателства за това между страните да е постигнато съгласие падежът на задължението на ответника да се промени, така както е сторено с анекс N 7 от 23.12.2016 г. Дори и след 04.09.2017 г. ответникът да е продължил да изпълнява задълженията си, това не е равнозначно на изменение на падежа на задължението за изработка.

Следва да се спомене, че след откриване на производството по несъстоятелност на 18.07.2018 г. е настъпил на основание чл.617 ал.2 ТЗ преобразуващият ефект, при който непаричното задължение на ответника за изработка / дължимата престация е „*facere*“/ се е превърнало в парично задължение. С оглед настъпилият след 18.07.2018 г. по силата на чл.617 ал.2 ТЗ трансформиращ ефект ответникът е престанал да има непарично задължение за изпълнение на строителни работи, а дължи паричната равностойност на неизпълнените работи. В този случай по никакъв начин не може да се поставя въпросът за продължаване на изпълнението на непаричното задължението за изработка, защото то по силата на закона се е превърнало в парично задължение. След 18.07.2018 г. в полза на ищеца не съществува притезание, т.е непарично задължение за ответника, поради което е изключено с конклюдентни действия да се продължава срокът на изпълнение на непаричното задължение за изработка.

С молбата от 28.02.2020 г. за предявяване на вземането ищецът е заявил вземане за неустойка, натрупана за 150 дни преди вписване на решението по чл.710 ТЗ на 29.11.2019 г., т.е за периода 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г. За този период в полза на ищеца не съществува вземане за неустойка, защото неустойката по т. 8.7 от Приложение N I в максимален размер

от 2 836 621,92 лв. – 15 % от цялата стойност на поръчката, е натрупана до 01.02.2018 г., когато е достигнат максималният размер. Достигането на максималния размер на неустойка означава, че нейната обезщетителна функция е изпълнена и няма основание да продължи нейното натрупване. Ако кредиторът търпи вреди от забавата и след 01.02.2018 г., той има право на обезщетение по чл.264 ал.2 от Закон за облигационните отношения на РСМ, но не на нова неустойка.

На следващо място - макар страните да са избрали за приложимо право правото на РСМ, съдът на основание чл. 45 и чл. 46 КМЧП намира, че следва да се приложат и тези норми от правото на Република България, които са част от обществения ред. Изискването за спазване на добрите нрави – чл.9, вр. с чл.26 ал.1, т.3 ЗЗД, се прилага и по отношение на договор, за който е приложимо чуждо материално право. Според съда процесната неустоечна клауза е в противоречие с добрите нрави, на които е основан общественият ред в Република България, защото тя предвижда начисляване на неустойка върху целия размер, а не само върху стойността на неизпълнените работи /т. 4 от ТР № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС/.

Определеният начин за изчисляване на неустойката – включително и върху стойността на изпълнените работи, а не само върху стойността на неизпълнените, излиза извън обезщетителната функция на неустойката, дължима за евентуално предвидимите от забавата вреди /решение № 50011 от 26.09.2022 г. по т.д. № 1964/2020 г., Т. К., I Т. О. на ВКС/. Нищожна е уговорката обезщетението под формата на неустойка да се формира по размер и чрез начисляване на процент върху стойността на изпълнените работи. Предвидимите вреди към сключване на договора са вредите, произтичащи от неизпълнените работи, поради което допустима е уговорката неустойката да се начислява върху стойността на неизпълнените работи, но не и върху цялата стойност на договора. Ищецът изрично се е позовал на констатациите в определението на съда по чл.690 ТЗ, в което е направена констатация за частично неизпълнение, а не за пълно.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният иск следва да се отхвърли.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Публично предприятие за железопътна инфраструктура „Железници на Република Северна Македония-Скопие“ срещу „СК 13 Х-и.“ АД-в несъстоятелност иск с правно основание чл.694 ал.2, т.1 ТЗ за установяване съществуването на вземане за неустойка в размер от 2 836 621,92 лв., натрупана за периода 01.07.2019 г. – 28.11.2019 г. по т.8.7 от Приложение N I – Съпроводително писмо към тръжна оферта по договор N 1074/1 от 17.07.2013 г., предявено с молба вх.N 27150/28.02.2020 г. в производството по несъстоятелност по т.дело N 8269/15 г. на СГС.

ОСЪЖДА Публично предприятие за железопътна инфраструктура „Железници на

Република Северна Македония-Скопие“, гр.Скопие, ул.“*****, вписано в ТР на Република Северна Македония с N 6252818 на 05.07.2007 г. с код 4030007643269, да заплати по сметка на СГС държавна такса от 28 366,21 лв.

Решението е постановено при участието на синдика на „СК 13 Х-и.“ АД-в несъстоятелност и на „Уникредит Булбанк“ АД, встъпил като трето лице – помагач на страната на „СК 13 Х-и.“ АД-в несъстоятелност.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____